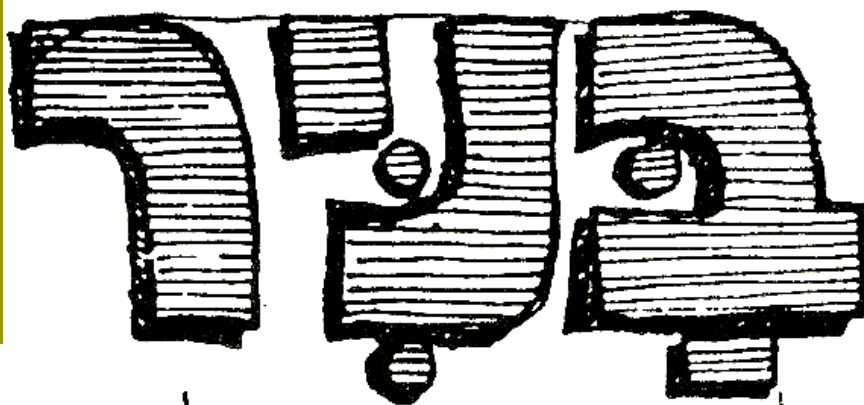

רבים מן הברושים שנטעו כדי להגן על עצי המטע מהרוח לא עמדו במשימה

עלון קיבוץ כיר-אליהו

15 דקות
ביום ראשון
ה-25
באוקטובר
שינו את קו
הרקיע של
הקיבוץ

צופים בחיתוך הענף שנפל על בית כדורי

בית מאור כספי

אהרון וענבר - סוף טוב. נזק מועט בלבד

גיליון 520 / 20 נובמבר 2015 'ה' כסלו תשע"ו

נר זיכרון

לזכרם של החברים והבנים שאינם עימנו

חודש נובמבר

אריה ברזילי – 10 שנים למותו
שמוליק אייל – 5 שנים למותו

חודש דצמבר

עופר ברלס – 11 שנים למותו
חיים סגל – 12 שנים למותו
עודד נסל – 6 שנים למותו
זבולון לביא – 17 שנים למותו
עמרי לביא – 28 שנים לנפלו
חיה ברק – 2 שנים למותה

אָב וַיְבֹן מִשְׁכֵּימִים בְּאֹרֹר רֵאשׁוֹן שֶׁל בְּקָר
בְּאֶמֶת הַמְּכַנְּבֵת שֶׁל הַהֲתַחֲלָה,
נוֹסְעִים בְּדַרְכֵיכִים שׁוֹנוֹת לִירוּשָׁלַיִם.
אֵין אִשָּׁה שֶׁמְחַכָּה לָהֶם,
אֵין לָהֶם חֲמַת מַיִם,
רַק אֲנָחוֹת כְּבוֹשׁוֹת שֶׁל צְפִיּוֹת שֶׁהֲתַעֲפָשׂוּ,
רַק רוּחַ קָר שֶׁל בְּקָר מְכַנְּבֵת אֶל הַמּוֹשֵׁב.
בְּמַחְסוֹם, הַחֲזִילִים שׁוֹאֲלִים אִם הַכֹּל בְּסֻדָּר,
הֵם מְהַנְהִינִים וּמְמַשִּׁיכִים אֶל הָעִיר
וְנוֹסְעִים וְתוֹעִים וְנוֹסְעִים
וְהָרִי כְּבָר אֵין בִּירוּשָׁלַיִם הַר,
וְאֵין בָּהּ אָב הַמְּחַפֵּשׂ אֶת בְּנוֹ
וַיְבֹן הַמְּחַפֵּשׂ רְפוּאָה,
אֶלָּא רַק אָב וַיְבֹן שְׁלֵעוּלָם לֹא נִגְיֵעוּ,
וְהִתְהוֹם אוֹתָהּ תְּהוֹם
רוֹבֶצֶת

אלחנן ניר, "האש הרגילה",
הוצאת הקיבוץ המאוחד, 2011

אברהם
משה קסירר 2014

דבר העורכת

עלון זה יוצא לאור שבועות אחדים לאחר הסופה העזה שפקדה את חצרנו ואת היישובים האחרים באזורנו. עקבותיה עדין טבועים בכל. בקו הרקיע החדש מועט הצמרות, בגזעים החשופים מירוק, בערימות הגזם המחכות לאיסוף, וגם בנפשותינו שטולטלו במהירות של 140 קמ"ש. התיקון והריפוי מגיעים בזמנם, קודם כל תוך התארגנות לוגיסטית, ובהמשך תוך שיתוף בחוויות, וקרבת הלבבות. מטבע הדברים, דפים רבים מוקדשים לאירוע הזה ולחוויה הקולקטיבית המיוחדת במינה.

ערב ראה"ש תשע"ו, בכ"ט אלול תשע"ה, הבאנו למנוחת עולמים את **זאב כספי**, ולוולה בפי כל. נפרדנו מאדם שהיה חלק בלתי נפרד מאתנו, איש מיוחד שאין דומה לו, ובכך דהתה מעט הרקמה האנושית שלנו. **לוולה** היה איש של מעט מילים, וגם טקס ההלוויה שלו התייחד בכך שהיה מועט מילים. בעלון מובאים חלק מן ההספדים, שדרכם שבה ועולה דמותו הייחודית. השבוע שבה **שמחה ל'ה** מן השיקום, ואני מאחלת לה בשם כולנו החלמה טובה, בעזרת מערכת התמיכה ובראשה **לנצ'ו וירון** הבן המסור.

הראיון המרכזי הפעם הוא עם שתי צעירות – **בר פלג ויעל בארי** – שבשנה שחלפה התנדבו שתיהן לעבודה עם נוער בסיכון ונוער קצה, כל אחת במסגרת אחרת. על החוויות, התובנות, והעולם השונה שנפרש בפניהן בשנה זו הן מספרות בשפה רהוטה ובגילוי לב.

המדור "מן הארכיון" לא מתקיים בעלון זה, וניתן להגיד שזה "בזכות הטכנולוגיה". מחשב מקולקל, הפסקות חשמל, אינטרנט ששבת... מעניין כמה הקדמה יכולה להשפיע גם על העבר...

כמו-כן, בהיעדר מתנדבים להחלפתה של **ליזה**, הפינה האהובה הזו חסרה גם הפעם. מישהו???

בזמן שעריכת העלון נשלמת, מגיעים דיווחים קשים מפריז. אנחנו לא עוסקים בדרי"כ בתחומים הללו בעלון, אבל הסכנות שאורבות לנו כאן בארץ, וגם ביעדים אהובים בחו"ל, בוודאי לא עוזרות לתחושת בטחון ושלווה. בקרוב נחגוג את חנוכה והשאלה של פסח תהיה רלבנטית גם כאן: מה נשתנה?

תודה לכל התורמים מפרי עטם, **להדסה** על ההקלדה, **לנורית** על הצילומים של חנוכת חדר המוסיקה, **לשיר רז**, ולצלמים האחרים שאת תמונותיהם הורדתי מן האתר, ול**מיכל** על ההדפסה.

קריאה מהנה, נטע

מכתבים למערכת ניתן לשלוח לאי-מייל BANIR@NIREL.ORG.IL
או להכניס לתא דואר מספר 40.

מחכים לשמוע מכם...

עורכת ראשית: **נטע בארי**

ארכיון: **עמיקם רגב**

מערכת: **עתליה אייל, הדסה ראובני, דור הורביץ**

להערות, רעיונות, דעות וסתם לראות את העלון בצבעוני - כנסו לאתר הקיבוץ

(ובדרך תמצאו גם כתבות, סקרים, תמונות, הודעות ועוד ועוד)

www.nirel.org.il

זאב כספי ולוולה ז"ל - דפים לזכרו

סבא יקר

בצער ובכאב רב באנו היום ללוות אותך בדרכך האחרונה. היית אבא נהדר לבנך והיית סבא נפלא ולתפארת לנכדיך שאני יכולה באמת רק לאחל לכל אחד. סבא, קשה להאמין שאתה לא כאן יותר. היית חלק גדול מאיתנו ועכשיו אתה חסר. איש טוב, בעל לב זהב, צנוע, שתמיד אהב לעזור. תמיד היית שם בשבילנו לחבק, לגרום לנו לצחוק, ואפילו רק לחייך. היית הסבא הכי טוב שאפשר לבקש. תמיד גאה בנו, תמיד שמח להיות איתנו, ולעזור בכל דבר. היית בן-אדם מדהים, לא רק כסבא לנו, אלא לכל הסובבים אותך כאן בקיבוץ.

היה לנו כבוד להיות נכדים לסבא כמוך, ותמיד יהיה לך מקום ענקי בלב שלנו. מי שמכיר את דמותך יודע איזו אבדה גדולה איבדנו היום, העיניים רואות והלב פשוט מתקשה להאמין. סבא, אנחנו מבטיחים לך שלמרות שאתה לא כאן, אנחנו נחזיק את המשפחה מאוחדת, מגובשת, מפרגנת ואוהבת כמו שהיא ותמיד נדע שאתה שומר עלינו מלמעלה.

אוהבים ומתגעגעים תמיד, מיטל ואיתי.

שמחה, ירון, איריס, הנכדים, אייזיק, דויד ומישקה היקרים,

עצוב מאוד בערב ראש השנה שזאב לא איתנו.

הרבה שנים אני מלווה את משפחת כספי, ויודעת שזאב היה אדם טוב, ישר, אהב את החברים ואת קיבוצו.

זאב שעבר ילדות קשה ואיומה ושרד אותה, סיפר לי בנסיעות הרבות על הזמן שהיה בבית יתומים ותמיד ביקש לחם, ואיך ברח ליערות. זיכרונותיו שנשא עמו עד יום מותו.

בשנים האחרונות הידרדרה בריאותו. ניסינו לעזור כמיטב יכולתנו, להקל, להסיע, לבקר.

למשפחה, במיוחד לשמחה שאני אוהבת, ולירון – נתתם לזאב את הלב והנשמה. בית חם ואוהב, טיפול ודאגה בלי סוף, רק שלזאב יהיה טוב. וכך עד לרגע האחרון.

משתתפת בצערכם העמוק, יהי זכרו ברוך

לנצ'ו ניר.

הספד לזאב כספי שנשא בהלוויה נימרוד

שמחה'ה היקרה, האח אייזיק, הבן ירון ואשתו איריס וילדיו תמיר, מיטל ואיתי :

הקדמה : מתנצלים מראש אם בקורות החיים נפלו אי-דיוקים ניסינו להצליב מידע ככל יכולותינו הדלות...

זאב נולד בשנת 1932 ברוקיטנה שבמחוז ווהלין שבמזרח פולין ומילדות זכה לכינוי **ולווה** (זאב קטן), שילווה אותו לכל ימי חייו. בהיותו בכתה א' הגיעה "המלחמה הגדולה" לעיירה, כשבמסגרת הסכם ריוונטרופ-מולוטוב סיפחה ברה"מ את מזרח פולין לרפובליקה הסובייטית של אוקראינה. אביו **שמעון שניאור זילברברג** גוייס כשוטר לצבא האדום ונעדר מהבית, ואימו **שושנה רייזל** נאלצה לגדל לבדה אותו ואת אחיו **אייזיק** ואחותו **בסיה** (בתיה). עם התקדמות הגרמנים ב'מבצע ברברוסה' נכבשה העיירה, אך בני המשפחה הספיקו לברוח מזרחה לאוזבקיסטן - אז רפובליקה בברית המועצות של סטאלין - כשהם סובלים מרעב, שהמשיך בכל תקופת המלחמה. הוריו של ולווה נכנעו לרעב הכבד, והילדים נאלצו לקבץ נדבות על מנת לשרוד, עד שנאספו לבית-יתומים - שם סבלו מהתעללות ע"י חלק מהסגל. לאחר תום המלחמה הועברו ילדי בית-היתומים ברכבת ע"י ארגון הג'וינט למינכן שבגרמניה המערבית, שם החלימו במשך כשנתיים, ובמהלכן זאב הנער למד מסגרות. עקבותיה של בסיה (בתיה) אחותו של זאב הקטן נעלמו בתקופת המלחמה - והוא המשיך לחפש אותה בצער עד יום מותו ולקרוא בשמה בשנתו.

ביולי 1947 בסיוע הג'וינט עלו הוא ואחיו אייזיק על 'יציאת אירופה' - אוניית המעפילים 'אקסודוס'. לאחר שהגיעה האונייה לנמל חיפה ונתפסה ע"י הבריטים, הוחזרו יחד עם יתר הפליטים לאירופה. באירוניה שרק הגורל יכול היה לזמן שוכנו במחנה 'ברגן בלז' - שפעל הפעם כמחנה פליטים. ולווה ואחיו עלו לבסוף ארצה בשנת 1948, היישר למלחמת השחרור. זאב הצטרף לחברת נוער בקיבוץ עין-חרוד - יחד עם נערים נוספים מ'עליית הנוער' מפולין, רומניה וברה"מ. הגרעין שהתגבש הצטרף לניר אליהו כאחד מגרעיני המייסדים. בקיבוץ פגש **ולווה** את **שמחה'ה**, ביום 26.1.1960 התחתנו ובהמשך נולד בנם יחיד **ירון**. בקיבוץ עבד ולווה בפלחה והתמחה בנהיגה בטרקטור הזחל. באחת מהנסיעות מן השטחים שעובדו בדרום, התהפך הטרקטור שעליו ישב זאב, עת שהיה על משאית. ולווה נפצע קשה, ונדרש לסדרת ניתוחים כואבים מהם נותר מצולק בכל חלקי גופו, ואולם המשיך לעבוד עוד שנים רבות בחקלאות ולאחר מכן במוסך. רק בגיל 70, בעקבות פציעה נוספת, פרש מהעבודה הפיזית. בתקופתו כגמלאי, למרות בריאותו המתדרדרת, השתדל לשמור זאב על מורל גבוה. הקפיד ללכת למרכז יום לקשיש, והתבשם מהמשפחה של **ירון ואיריס** ומהישגי הנכדים **תמיר, מיטל ואיתי** - בהם היה גאה מאד.

למרות החיים הקשים שעבר, בני דורי ואני זוכרים את ולווה כאדם שמח ומאיר פנים. תמיד מברך לשלום ומתעניין בשלומנו בני-המשק. קריאתו "איזה חבר'ה" במבטא פולני-רוסי כבד - מעמדת הפנצ'ריה במוסך, כשהיינו באים לעשות טיפול לטרקטורים - זכורה לטוב ע"י כל מי שעבדו בפרדס, במטע ברפת ובגד"ש. לחיצת ידו החמה והחזקה גם היא זכורה לכל בן-משק פלח שבא למוסך - כמו גם המיתוס כי "כספי היה פותח את אומי הגלגלים בידיים" במקום במפתח שוודי או פטיש אוויר. כולנו אהבנו את ולווה והוא אהב אותנו - גם הרפרטואר הקצר של "אמרות שפר ברוסית" של כל בן-משק בניר אליהו נזקף לזכותו ונזכור אותו כאדם חיובי וצנוע.

ולווה ושמחה'ה היו מקפידים להגיע לכל החגים בקיבוץ, ולהופיע מחופשים למסיבות פורים, עד שגופו של זאב לא איפשר לו זאת יותר. למעשה, עד לאישפוזו ב"בית אור" עוד היה מקפיד להתעניין, לשאול מה נשמע? ומה המצב במשק? כששמחה'ה הנאמנה שומרת כל צעד מצעדיו ודואגת לכל מחסורו. מי ייתן וכעת תנוח זאב על משכבך בשלום, ללא כאבים וזיכרונות קשים, אנחנו נעשה ככל שביכולתנו לחבק את שמחה'ה שלך והמשפחה ומי ייתן ולא ידעו עוד צער...

מכל בית קיבוץ ניר אליהו

אני התחלתי לעבוד במוסך בשנת 1985. **כספי, גדי סלע ואריה קזמירסקי** כבר היו ותיקים. חלק מעבודתו של כספי היה תיקון פנצ'רים. באותה תקופה המשק החקלאי היה גדול יותר וכלל את הגד"ש המטעים הרפת והלול. המוסך היה ענף עזר ושירת את הקיבוץ. להפרדת הצמיג מהג'אנט נדרשים פטיש כבד, לומים וכוח פיזי. לכספי היו ידיים גדולות וחסונות. הוא התמודד עם העבודה בלי בעיות מיוחדות. לכספי היו זיכרונות ילדות כואבים מאירופה והוא נשא אותם איתו עד סוף ימיו. תמיד אמר לי: "כשאני רואה שני אחים, אני מאושר". במשך יום העבודה עברו חברים במוסך מדי פעם. כספי תמיד היה תופס אותם לשיחה בנושא שעניין אותו באותו זמן. לעיתים היו עימותים עם ענפים אחרים אבל גדי בהומור המיוחד שלו ידע להרגיע את העניינים. זכור לי מקרה שצוות הגד"ש בא למוסך לטפל במנערת בוטנים. בסיום העבודה השאירו את צינורות האוויר זרוקים בחוץ ונסעו לעבוד בשדה. כספי ראה את זה והתחיל לצעוק "למה זרקו את הצינורות למה? למה לא מחזירים למקום למה?" כך במשך דקות ארוכות. גדי האזין לו בתשומת לב ובסוף אמר: "ואתה לא אומר כלום" וכך בצחוק נגמר הסיפור. כספי בדרכו תרם למגוון האנושי של ניר אליהו ולייחודיות של המוסך. יהי זכרו ברוך,

יובל ראובני

גדי סלע ז"ל וכספי ז"ל
שנת 1989

מערכת בניר מבקשת להשתתף באבלם של

זיו גת וכל בני המשפחה, על מות האם-הסבתא **ימימה נבו ז"ל**.

ימימה הייתה שנים רבות מורה, והעמידה דורות של מורים בסמינר הקיבוצים. גם בשנים לאחר שפרשה מעבודה המשיכה ללמד ולהרצות בהתנדבות בפני קהלים שונים, על נושאים של היסטוריה וארץ ישראל.

משולחנו של המזכיר

מדי שנה בתקופה זו של השנה, אני נוהג להתפעל מיפי קיבוצנו הטובל בירוק לאחר הגשמים הראשונים, המרחבים הפתוחים והעצים המוריקים, אך השנה היא שונה:

החודש פקדה אותנו סופה ש"זקני ניר אליהו" אינם זוכרים כמותה ("אורי כאן!" כמו שחזו ב"זהו-זה" המיתולוגית לפני שלושים שנה... מציע לראשי האתר ליזום סקר למתן "שם" לסופה כנהוג בין חזאים)

עשרים רגע באותו יום ראשון ששינו את פני הקיבוץ, עם מטחי ברד היישר ממכות מצרים – שפגעו וחוררו כל גג אזבסט או כיסוי של פרגולה...

בעת שעברה אותנו הסערה הייתי בכלל במשרדי החדש בעמק בית-שאן, והתיאורים הנרגשים של חברה קרובה בטלפון נשמעו לי קצת היסטריים. לא חלפה שעה ארוכה והענן השחור הגיע גם למזרח הארץ, חסך מאיתנו (אולי בע"ה?) את כדורי הברד, אך ההרס ונפילת עצים שלמים היו מנת חלקנו גם שם.

בשובי לקיבוץ שלנו – חשכו עיניי, אמנם קיבלתי דיווח שוטף (ככל שאפשרו קווי התקשורת שנפלו) ושלל תמונות בוואטסאפ – אבל אין כמו מראה עיניים...

דווקא מתוך החושך והמצוקה נגלתה קהילתנו המתחדשת במלוא עוצמתה: ממלאי התפקידים כולם החל משקד החשמלאי, המשך ברפי המנהל העסקי שהתמסר לתפעול הקיבוץ בחירום, ויאיר מנהל הקהילה שנאלץ בעל כורחו לנהל בו זמנית מערכות חירום וצח"י "בשתי חזיתות". צוותי הנוי, הגד"ש, ענף המים, המוסך המסגרייה ועשרות מתנדבים חברים ובני-משק שהתגייסו לתת מענה, לפנות, להסיר ענפים שקרסו, לפתוח דרכים ומעברים, להשיב שיגרה. רכזות החינוך, הגננות, המטפלות והצוותים שהצליחו להרגיע הילדים, רכזות הבריאות והגיל השלישי שבעזרת מתנדבים עברו ובדקו שכולם בריאים ושלמים, צוות הבניין המתוגבר שטיפס על גגות על מנת לתקן את השברים ולמנוע הצפות בתוך הבתים, אנשי התקשורת שהמשיכו במשך שבוע ויותר לתקן מרכזות. הנוער שנרתם לכל משימה, ולעיבוי הצוותים בגנים, צוות ענף המזון שהפעיל בתנאים לא תנאים את חדר האוכל, שהיה לנו לחמ"ל ומרכז עצבים. וכמובן גם אנשי המנהלה שהצליחו למרות הכאוס לייצר את שיגרת היום יום, לתפקד ללא תקשורת, מחשבים וחשמל ולנהל את הקטסטרופה בלא תנאים, המזכירות הטכניות, הנהלת החשבונות ובקרת ואומדן הנזקים, אנשי הביטוח והבטיחות. ואם שכחתי מישו, אז איתו הסליחה – וותיקים וחדשים, חברים ובנים, גברים ונשים, כולם שינסו מותניים ולא פחות מכך גילו סבלנות והבנה למצב המשברי – שעתנו היפה ביותר...

כל זאת בשעה שהעזרה המקווה מגורמי החוץ אכזבה ביומיים הראשונים עד שחזר החשמל לקווים...

אז קודם כל לשמחתנו הרבה – הסופה נסתיימה ללא נפגעים בגוף או בנפש. אבל קיבלנו צלצול השכמה שמאפשר לנו להפיק לקחים ולהתכונן לקטסטרופות, כאשר שכה"ל הוא ברכוש בלבד, וזה אינו דבר של מה בכך. בטוחני שנפיק לקחים, נשפר את תרגול הצח"י שלנו ואולי אף ניערך באמצעים טכניים – בידיעה והבנה שגם בפעם הבאה, כמו לא עלינו במקרה גרוע יותר של חו"ח רעידת אדמה או מתקפת טילים - נהיה לבדנו, לפחות בימים הראשונים.

מאה ק"מ נסיעה, השתתפות בפורומים המסכמים והמסיירים, כולל בפורומים של המועצה האזורית, לקיחת חלק בכנס הנהגות הקיבוצים, ואפילו ביקור של הח"כ הקיבוצי – נותנים איזושהי פרספקטיבה.

מתוך ארבעה משקים שלמדתי היטב את היקף הנזקים בהם – אנחנו מצויים במקום טוב באמצע – הרחק אחרי שני המשקים השכנים שנפגעו פי כמה מונים – אך כפול מהקיבוץ השני בו אני עובד. לעמק המעיינות לא הגיעו כדורי הברד, החשמל חזר כבר אחה"צ של יום הסופה, ואולי יותר מהכל תרמה העובדה כי הקיבוץ הזה השלים את העברת כל קווי החשמל אל מתחת לאדמה ממש השנה. (קצת תפילות כמובן אף פעם לא הזיקו, אך דווקא שם נעקרו הרבה עצים שלמים מבית השורשים, כולל על שלוש דירות חברים בהן אחת שרק בסופ"ש שקדם לסערה חגגו חנוכת בית והגדלה ל-120 מ"ר, במסגרת תוכנית הרחבת הדירות לוותיקים, ושתי דירות של משפחות צעירות שענפי המכנף שנפל על גג ביתם הותירו הרס בפנים.)

אני מרשה לעצמי להניח שלפחות חלק מההבדל במצבנו לבין מצב השכנים כולל קיבוצי החוף געש ושפיים, נובע מהעובדה שמדי שנה ולקראת החורף עסקנו הן בעבודות תשתית חשמל ושיפור הקווים (בשנים האחרונות במסגרת מעברנו ל"מחלק חשמל") והן בגיזומים המונעים של ענף הנוי והחצר – בהובלתה של יהודית, שלהערכתי ממש הצילו חיים. לא בכדי לא נהרס אף מבנה מגורים או בית ילדים כפי שקרה בקיבוצים אחרים, ולמעט הצפות, נזילות והפסקות חשמל – יכולנו להתמקד בפינוי הגזם ושיקום הנזקים ולא לעסוק כמעט בחילוץ לכודים ושיקום הריסות של בתים.

האמינו לי שמבחינה זו זכינו – וזאת אני מציין לאחר שצברתי ניסיון השוואתי. גם העובדה שברירת השתייה ("הכיפה") היתה מלאה נוקפת לזכותם של אנשינו: יוסי, רפי וצוות הגד"ש, שבזכותם לא נראו פה המראות של עובדי המועצה מחלקים שישיות מים לתושבים.

גזע האורן ליד המכבסה,
עדות למה שהיה

כולי תקווה שגם בשבועות הקרובים עד שנסיים את התיקונים, הגשת החשבון לביטוחים השונים ופינוי הררי הגזם, נמשיך לגלות סבלנות לנותני השירותים – וגם לא נחטא בהיסטריית כריתת העצים. על אף יצר המגננה שאולי יוביל אותנו לכרות כל עץ שקצת תפס זווית או גובה, נזכור שלעצים תפקיד חשוב מאד במשטר הניקוז של הקיבוץ, במתן צל והפרחת השממה. מציע לנטוע שתיל רענן על כל עץ שנפל או נכרת במהלך ביקורו של "אורי כאן" בחג ט"ו בשבט הקרוב.

ובחזרה לשגרה: יש עוד הרבה עבודה – לפנינו החלטות משמעותיות בנושא מיסוי, קליטה במציאות של אי-ודאות, עתיד המפעל בהיעדר שותף פעיל על כל ההשלכות הכבדות שיש בכך, סיעוד ועוד ועוד ועוד... אך לנוכח גילויי החוסן הפנימי – בטוחני שנוכל לאתגרים – עוד עבודה רבה לפנינו, אך הדרך סלולה והולכים אנו בה יחדיו כשהחזון ברור האופק לפנינו והשמיים הם הגבול!

נימרוד מדר

The English corner

“Life isn't about waiting for the storm to pass- its about learning to dance in the rain.”

Vivian Greene

החיים הם לא המתנה לסערה
שתחלוף, אלא הלמידה
לרקוד עם הגשם

ויואן גרין

מגישה: מישל ביוקאורל

לצוותי הגנים ולהורים

עברנו יומיים לא קלים, וזה היה מעין מבחן עבור כולנו. אני מאוד מעריכה את הבנות - העובדות שהיו מגויסות, תרמו מעצמן, לא נכנסו ללחץ, שיתפו פעולה – הבינו ש"ההצגה חייבת להימשך".

הגנות העבירו את המסר שחשוב ביותר שהשגרה נמשכת, מסר לחברות הצוות, להורים, ובעיקר לילדים – **שהכל בסדר!** אנחנו יחד! אנחנו שומרים עליכם, חושך זה לא מפלצת, אל רעמים ורעשים אחרים אפשר להתרגל, ואפילו בית מוצף במים ובוץ זה משהו לא כל כך נורא ומפחיד. זה קורה לפעמים בחורף.

תודה גם להורים על הבעת התמיכה, על המסר שסומכים עלינו, על ההכרה שיש מי שדואג לילדים היקרים שלכם ושלנו.

תודה לכל חברי הקיבוץ וממלאי התפקידים השונים, שהתגייסו להתמודד במהירות מעוררת התפעלות עם המצב המשברי.

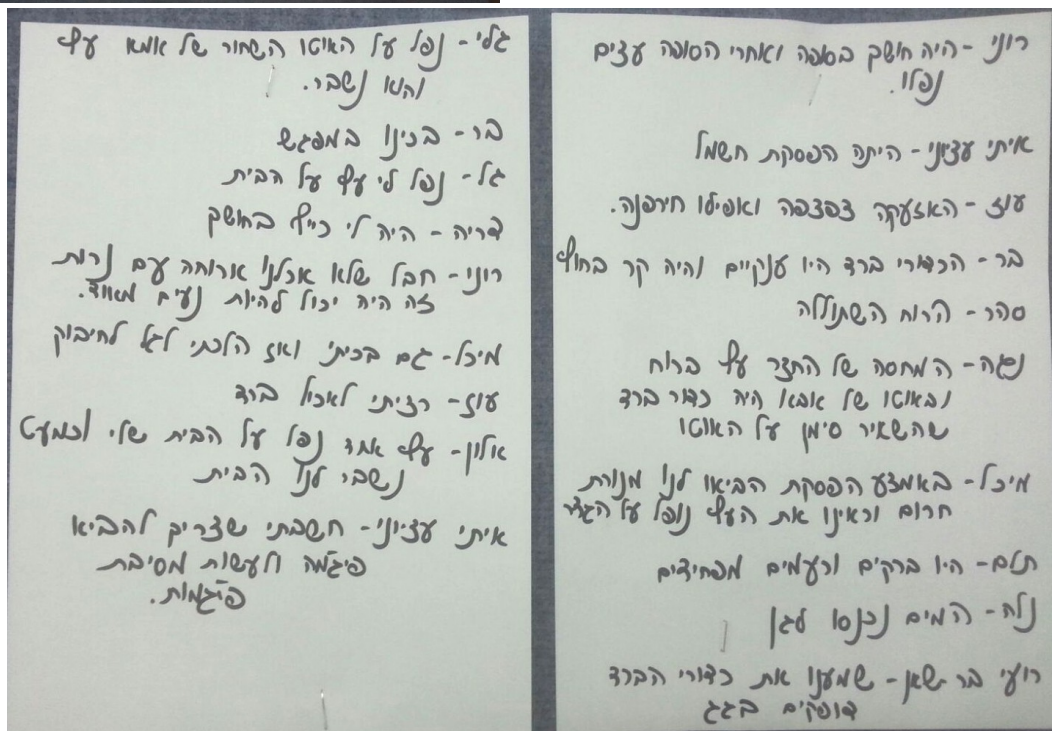
זה היה גם רגע של התרוממות רוח, רגע של הבנה שיש לנו כוח, כתברה מיוחדת במינה, להתמודד עם משברים.

בקיצור,

תודה על שיתוף הפעולה ונקוה רק לטוב.
חנה קובלסקי, רכזת הגיל הרך.

וקצת על חוויות הסופה כפי שנקלטו בעיני הילדים

משולחנו של המנהל העסקי

הסופה תפסה אותנו לא מוכנים. גם לחזאים זאת הייתה הפתעה.

כבר תוך כדי הסופה הבנו שזהו אירוע חריג ושכך צריך לטפל בו. כדי לוודא שאין נפגעים בנפש ואין לכודים במכוניות ובבתים, **יאיר, שקד ואני**, יצאנו מיד לסיבוב מהיר במשק. היה כמעט בלתי אפשרי לנוע - כל הכבישים היו חסומים מעצים שנפלו.

החלטנו על תוכנית חירום לטיפול ראשוני בתוצאות הסופה: **מיכל אייכלר-קינן**, בעזרת **עדי הלפרין**, **מיטל כהן וקטרינה הנדלר** במזכירות, קיבלו הודעות מחברים, מעובדות מערכת החינוך ומבעלי תפקידים על תקלות ונזקים במבנים. הרשימה התארכה בכל רגע. באותו שבוע הנהגנו נוהל של שתי ישיבות ביום לעדכון מבעלי התפקידים ולעריכת סדר עדיפויות לטיפול בנזקים.

הנזקים מהסופה היו גדולים מאוד:

^ כבלי חשמל הן של מתח גבוה והן של מתח נמוך נקרעו כתוצאה מקריסת עצים.

^ גדר המערכת עם תאורת הביטחון באורך של כ- 200 מטר קרסה.

^ בכ- 80 בתי חברים הגגות חוררו כתוצאה מהברד, חלונות התנפצו, תריסים ניזוקו, מים טפטפו לתוך בתים וגרמו לנזקים גדולים ברכוש. עצים קרסו על גגות בתי חברים ועל הקרוואנים וגרמו שם לנזק רב.

^ מערכת התקשורת, מרכזיית הטלפונים ומערכת האינטרנט נפגעו קשה.

^ המדחסים במקררי המטבח והמרכולית נפגעו.

^ נגרם נזק גדול לגגות במבני ההשכרות ובמתקן מיון הבטות.

^ בפלסטניר נגרמו נזקים למבנה, תשתיות, ציוד וחומר גלם וכן אובדן הכנסה. עשרות העצים שנשברו גרמו להצטברות כמות אדירה של גזם ברחבי הקיבוץ.

^ כתוצאה מהפסקת החשמל הממושכת, נאלצנו לזרוק כמויות גדולות של מזון ממקררים ומקפיאים במטבח, במרכולית ובבתי החברים.

ועוד ועוד...

למזלנו ולשמחתנו, הפגיעות היו ברכוש בלבד, ולא בנפש.

מיד בתום הסופה, תיקון תשתיות החשמל היה בעדיפות ראשונה. ראשית נעשה פינוי ראשוני של הגזם, היכן שהיה צריך לתקן את תשתיות החשמל, בניהולה של **יהודית** עם הצוות שלה ומספר מדהים של מתנדבים: חברי קיבוץ, בני משק ותושבים, שהגיעו לעזור לצוות של יהודית בפינוי הענפים והעצים השבורים.

ההתנדבות הגדולה כלל אינה מובנת מאליה ומחממת את הלב. היה צורך להחזיר את "עדן" לפעילות באופן מיידי, כיוון שהייתה מתוכננת חתונה לאותו הערב. ואכן, מי שחגג באותו הערב בעדן, לא הרגיש בסערה שהתחוללה רק שעות ספורות קודם לכן ובנזקים העצומים שחוללה.

יובל, עם השופל, עמל לפנות את הכבישים מעצים שנפלו. **שקד** היה בכל רגע בכמה מקומות בעת ובעונה אחת, הזמין צוותי מתח גבוה ומתח נמוך, עבד ללא לאות וגם פיקח על יתר העושים במלאכה המורכבת של תיקון רשתות החשמל. **הווארד חזי ויונתן יוגב** סיירו מיד ברחבי הקיבוץ לבצע אבחון ראשוני של ממדי הנזק במבנים והחלו עוד באותו היום בתיקון גגות שניזוקו. **יוסי** יצא גם הוא לסיור ובדיקת נזקים לתשתיות המים והביוב. **אלי ביוקאורל** זימן בדחיפות שמאי, שהגיע כבר ביום הראשון וסייר איתו במשך כחמש שעות. **אריה קזמירסקי** היה כל העת עם היד על הדופק, לפקח ולדווח על סכנות ומפגעים בטיחותיים.

מבחינת הקיבוץ היינו מוכנים לקבל חשמל כבר ביום ראשון, יום הסופה, בשעה 22:00, אך חברת החשמל התעכבה בביצוע התיקונים ברשת שמחוץ לקיבוץ. בשל הפסקת החשמל הארוכה, חששנו מפני מחסור במים לתושבים וגנראטור הוזמן מהמועצה, על מנת להפעיל את המשאבות בבאר הבית, אך לבסוף לא היה בו צורך,

מאחר שזרם החשמל חודש סופסוף ביום שלישי לפנות בוקר.

למחרת הסופה, ביום שני, הגיעה קבוצת כורתים לפינוי גזעים וסמי מקלאדה החל בתיקון התשתיות. איפה אנחנו עומדים היום, שבועיים אחרי הסופה?

נציג קק"ל ואגרונום ששכרנו סיירו בקיבוץ בליווי יהודית וסימנו עצים מסוכנים שיש לכרות. מובן שכל כריתה קיבלה אישור ספציפי מנציג קק"ל, האמון על כך. ביום ראשון התחיל הכורת בעבודה. למרבה הצער, ישנם עצים רבים המצויים בסכנת קריסה, בעקבות הסופה, וכריתתם היא בלתי נמנעת. יהודית אחראית על פינוי הגזם וליווי הכורתים. כפי שציינתי, כמויות הגזם הן אדירות: כ-120 משאיות. בכנס חירום שהיה במועצה דרשנו עזרה בפינוי הגזם והמועצה הקציבה לנושא חצי מיליון ש"ח לכל הישובים יחד.

צוות בניהולו של הווארד אחראי על תיקון כל הגגות ונמצא לקראת סיום העבודה. שקד אחראי על בעיות החשמל הרבות שנוצרו כמעט בכל מקום במשק בעקבות הסופה. יתרו ודור אחראים על שיקום רשת האינטרנט. נחזיר את הקיבוץ למצב של לפני הסופה, אבל זה ייקח עוד כחודש. אני מבקש מהציבור סבלנות. כמו כן, אנו מפיקים מסקנות מהאירוע:

^ הבנו שבעת חירום, כל ישוב צריך לדאוג לעצמו בימים הראשונים שמיד לאחר אירוע חריג.

^ נרכוש גנראטור נייד עבור רשת המים על מנת שאפשר יהיה לשאוב מי שתייה בעת הפסקת חשמל ממושכת. זוהי דרישה של רשות המים היות שהקיבוץ הוא ספק מים, אך הוא יוכל לשמש גם לאספקת חשמל לשכונות המגורים.

^ יוקם במשק צח"י (צוות חירום ישובי), שיהיה אחראי על ההתנהגות בזמן חירום.

^ תוסדר דרך תקשורת חלופית להעברת מידע כאשר רשת הטלפון הקווית קורסת.

^ כמו כן, ייעשה ניסיון להפעיל את חדר האוכל בימים של הפסקת חשמל ממושכת בכל הקיבוץ (כפי שנעשה ביום שני, בעזרת גנראטור).

לסיום אני רוצה לציין בנימה אישית:

תמיד ראיתי בהון האנושי את הדבר החשוב ביותר בכל ארגון ובוודאי בקיבוץ, והדבר נכון הן לגבי המספר המפתיע של המתנדבים שהגיעו לסייע ביום הסופה והן לגבי בעלי התפקידים שתיפקדו וממשיכים לתפקד בצורה מדהימה - ללא לאות, בתחושת אחריות ואכפתיות אינסופיות.

אני גאה שאלה הם בעלי התפקידים במשק שאיתם אני עובד: שקד שכמעט לא ישן ולא אכל במשך יומיים, יהודית, הווארד, יוסי, אריה, אלי וכל האחרים שעבדו סביב השעון, ומילאו את תפקידם על הצד הטוב ביותר.

רפי קורדובה

על כוס קפה עם בר פלג ויעל בארי

אני נפגשת עם בר ויעל אצלנו בבית, ימים ספורים לפני הגיוס לצה"ל.

נתחיל בכך שכל אחת תספר איפה היא הייתה בשנת השירות (להלן ש"ש)

בר : אני הייתי בכפר הנוער נירים הממוקם בבוסתן הגליל, צפונית לעכו. זה כפר שמיועד לנוער קצה - קצה חברתי. אחרי שהעיפו אותם מבתי-ספר ומוסדות אחרים, זה מוצא אחרון. כמעט כולם על צוים של הרווחה בגלל סביבה שלא מאפשרת התפתחות נורמאלית (בדר"כ הורים שלא מסוגלים לטפל בהם), או צווי בית משפט על עבריינות.

חניכים מגיעים מכיתה ט' עד י"ב. צורת הטיפול הייחודית לכפר נקראת **Wilderness Therapy**, טיפול בשטח. פעם בשבוע יוצאים ליום טיול בשטח, ומספר פעמים בשנה יוצאים למסע של 4-5 ימים, עם כל הציוד על הגב. המטרה של המסע היא להביא את החניכים להכרה ביכולות שהם לא חשבו שיהיו להם, להעצים אותם, לתת להם תחושת מסוגלות, להציף בעיות שיש להם ולטפל בהם, לייצר מנהיגות, תחושת הדדיות בקבוצה, לסמוך על אנשים, לסמוך על עצמם. משהו מיוחד לכפר הזה. (העמותה מטפלת בשיטה הזו גם בשכונות). אני עבדתי עם נערות, בפרויקט חדש שנפתח השנה בשיטת טיפול טיפה שונה. ארחיב אח"כ.

יעל : אני עשיתי ש"ש בפנימיית ארזים, הממוקמת בשדה-יצחק, מועצה אזורית מנשה. זו פנימייה לילדים ונוער בסיכון, גילאים 6 עד 18. בפנימייה נמצאים כ-120 חניכים, כ-70% מתוכם על צווי רווחה, או צווי בית משפט. ישן לכך סיבות שונות: עניינים נפשיים טיפוליים של הילד, ועניינים חברתיים סביבתיים. אלימות במשפחה, הזנחה, חוסר מסוגלות הורית לטפל בילדים, סביבה לא טובה לחיות בה, סמים. לא מעט ילדים עברו התעללות כזו או אחרת במשפחה או בשכונה. הסקאלה של הפנימייה זה ילדים שיקומיים-טיפוליים. ילדים במצב נפשי שמצריך טיפול קצת יותר מסיבי. חלקם מטופלים גם בכדורים פסיכיאטריים. בפנימייה תשעה ביתנים המופרדים בניס-בנות, וחלוקה לחטיבה צעירה, מתבגרת ובוגרת. אני עבדתי בחטיבה הצעירה עם 13 בנות מכיתה ד' עד ז'.

לפי מה שהסברת בר, הילדים של נירים לומדים במסגרת של נירים?

בר : כן הם לומדים בתוך הכפר, מתחם סגור. אין להם כל-כך קשר עם העולם החיצון (עם הבית כמובן שיש להם קשר). הם כל הזמן בתוך המסגרת. מקימים אותם בבוקר, הם הולכים לאכול, משם לבית ספר, עד 16:00. אח"כ יש חוגים ובהמשך יש כל מיני קבוצות ומסגרות טיפוליות. בנוסף מתקיימת פעם בשבוע פעילות שהש"שינים מעבירים, פעם בשבוע פעילות שהמדריכים מעבירים, וכד'.

יעל : זה אחד ההבדלים בין פנימייה לכפר נוער. בכפר נוער בית הספר נמצא בתוכו, הכל באותה מסגרת. ילדי הפנימייה מפוזרים ב-25 בתי-ספר רגילים מבתי ספר של המועצה האזורית ועד בתי ספר טיפוליים ומיוחדים. הבדל די מהותי, כי בכפר הילדים שמורים מהסביבה, והסביבה אולי לא תרצה לקבל אותם? בתי ספר רגילים אולי לא מעוניינים?

יעל : בתי-ספר באופן כללי לא שמחים לקבל ילדי פנימיות, לא מקבלים אותם יפה. אז מצד אחד הם לא סגורים בתוך הפנימייה, מצד שני החשיפה לעולם החיצון לא תמיד טובה. יש סטיגמה שהם עבריינים וצריך להתרחק מהם. מעטים הילדים שאפשר להגיד עליהם שהם מקובלים בבתי הספר. ישנם ילדים שבאמת תואמים את ההתנהגות הסטיגמטית, לא באשמתם, הנסיבות של החיים הביאו אותם להתנהג בצורה כזאת. יש מסגרות שפשוט מוותרות עליהם.

בר : הלימוד בכיתות שונה ממה שאנחנו מכירים. שכבה של 20-30 נערים ונערות מחולקת ל-3 כיתות, כך שבכל כיתה יש 6-10 תלמידים. הלימוד פחות פרונטאלי. כל נער מקבל חוברת למידה והוא עובד בה לפי הקצב שלו. בכל שכבה 4 ש"שינים, שעובדים אתם פרטנית. כמו-כן ישנם מתנדבים הבאים לעבוד עם הנערים. בכל פעם לומדים מקצוע אחד לבגרות. מאוד עוזרים להם להגיע לתעודת בגרות.

אני יודעת שביסוד של נירים יש מטרה שיגיעו לצבא. האם אתן יכולות לספר איך החניכים משתלבים בחברה הישראלית אחרי שהם מסיימים לימודים?

יעל : הם ילדים שרגילים שוויתרו עליהם, שהם לא מצליחים. לכן זה נושא שעובדים אתם עליו, ושמים עליו דגש בעיקר בשכבת י"ב. כי ברגע שאין להם גב מהפנימייה, אז מאוד בקלות הם חוזרים לחיים שהיו להם לפני הפנימייה. עובדים אתם על זה שהם לא יכנסו בחזרה למעגל הזה. מנסים כמה שיותר לדחוף אותם, דואגים להם מאוד, מדברים עם הצבא, ויש קשר עם מכינות, והשנה אפילו מישהי יצאה לשנת שירות, שזה מדהים. ובאמת הרוב מתגייסים, והקשר נמשך אתם. השנה היה ממש מרגש. היה יום הורים, שנהוג להזמין אליו בוגרים. הגיעו גם בוגרים שהיו חניכים של **עפרי וגיא**, באו לבושי מדעים ועמדו בשורה וכל אחד סיפר איפה הוא משרת.

בחרו מסלול של השתלבות בחברה הישראלית.

יעל : צריך להיות מאוד אופטימיים כדי להאמין שהם יוכלו להשתלב בחברה אח"כ. צריך להאמין, הם צריכים להאמין בעצמם. יש ילדים שאין להם סיכוי, והם עלולים למצוא עצמם שוב ברחוב, אלא אם תימצא להם תמיכה ממשפחה תומכת מאמצת או מארחת ששומרת על קשר. בגלל זה בארזים דוחפים שהם יהיו בצבא או במסגרת אחרת שתיתן להם גב. שלא יהיו שוב לבד, כמו שהם רגילים להיות.

איך בנירים? טיולי השטח מכוונים גם לזה?

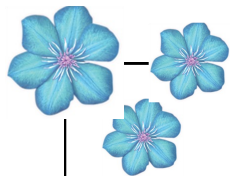
בר : השטח הוא אמצעי הטיפול, כמובן שזה עוזר בסופו של דבר גם בצבא, אבל המטרות הגדולות הן שישלימו בגרות, שיתגייסו לצבא, להביא אותם לאותו קו זינוק כמו שכבת הנערים בגיל שלהם בכל הארץ. עמותת נירים הוקמה לזכרו של **ניר קריצ'מן** ז"ל לוחם השייטת (חברו של **טל הרץ**) שנפל בקרב בשכם בשנת 2002. לוחמי השייטת מאוד תומכים, מהווים חלק מהעבודה החינוכית, ונפגשים עם חניכים. אם שואלים חניכים מכיתה י' מה הם רוצים להיות בצבא הם אומרים: "שייטת שייטת שייטת" למרות שהם עדין לא מבינים מה זה אומר. יש אחוזי גיוס גבוהים, ויש אפילו חניכים שיצאו לשנת שירות.

הכפר עוזר מאוד לחניכים מול הצבא, מלווה אותם ועוזר להם בזמן השירות. וגם לאחר מכן - יש בכפר דירת בוגרים, אם למישהו יש בעיות בבית הוא יכול לבוא לדירה לכמה ימים שהוא צריך. ובתמורה הרבה פעמים בוגרים מגיעים לכפר לעזור, ללוות מסעות, לדבר עם החניכים הצעירים על התהליך שהם עברו ולשמש דוגמא.

למרות שהכפר הוא "מוצא אחרון" להרבה מהחניכים, ממש לא מקבלים כל נער או נערה. בנירים אומרים: "אם אתה לא רוצה לעזור לעצמך לא נוכל לעזור לך" - חניכים שלא רוצים בשינוי הזה בדר"כ לא יהיו בוגרי נירים ולא יצליחו לעבור תהליך. זה גם אחד מהדברים שעוזר לחניכים להגיע לצבא - עצם הרצון הזה לשינוי, להיות כמו כולם.

קיבלנו תמונה על הייחוד של כל מקום, בואו נגיע לדבר הכי חשוב - לקומונה.

יעל : הקומונה זה הדבר הכי טוב בשנת שירות, ללא ספק. עם כל הקושי שפתאום זורקים אותך עם עוד 9 חברה בתוך חורבה קטנה (המכונה וילה). אנחנו היינו 6 בנות ו- 4 בנים. לכל ש"ש יש את הביתן שלו ואת החניכים שלו, והוא עובר את הדברים עם החניכים שלו, וקיימים הבדלים בעבודה בין צעירים לבוגרים, אבל בשורה התחתונה כולנו באנו לעשות את אותה עבודה, והרגשות הם אותם רגשות. ההזדהות והתמיכה של הקומונה הם מה שעזרו לי לסיים את השנה ולסיים אותה בטוב. זה מה שמונע ממך להישבר, הקומונה, זה כוח שאתה לא ממש מודע אליו עד שאתה מסיים את השנה. במבט לאחור אני מבינה שבלי הקומונה לא הייתי מסוגלת להתמודד עם מה שעברתי שם. קשר שנוצר עם אנשים שאתה עובר אתם שנה שלמה, שנה אינטנסיבית מאתגרת, מלאת מכשולים וגם דברים טובים. תמיד ידעתי שלא משנה אם יש לי יום טוב או יום גרוע, אני אחזור לקומונה ועצם השיתוף וההזדהות יעשו לי טוב. התהליך שעברנו בקומונה היה קשה, אבל אחרי שכבר הצלחנו להרים משהו ביחד אז זו הרגשה מדהימה. אתה מבין כמה כוח יש לעשרה חבריה, ופנימיית ארזים מתבססת על הש"שינים לגמרי.

המשך: על כוס קפה עם בר פלג ויעל בארי

הקומונה זה אדיר, הצחוקים והכיף, והלילות בלי שינה, טיול קומונה בסוף שנה. אתה יכול לספר לחברים שלך בבית, להורים, אבל בסופו של דבר אין מי שמבין אותך יותר ממי שנמצא אתך שם שנה שלמה. בשנה כזאת אתה מאוד צריך מישהו שיבין אותך.

בר : לי זה היה קצת שונה. היינו 17 בקומונה 9 בנות ו-8 בנים. כולם גרים ביחד כקומונה אחת רעועה, היינו 3 בנות בחדר, והבנים 4 בחדר. חדרים קטנטנים. הכפר ממוקם ממש על חוף הים אז יושבים על המרפסת, מול הים. קמים ממש מוקדם בבוקר, ובדר"כ לא מתראים עד הלילה. (ואני במיוחד, בגלל שהבנות שעבדתי איתן למדו בנפרד, בכיתות בביתן שלהן, אז לא ראיתי את החברים במשך היום). מגיעים בחזרה לקומונה אחרי ההשכבה בסביבות 22:30 – 23:00 ואפילו אחר חצות, אז מתראים ממש מאוחר, אבל חשוב לראות אנשים, ולדבר על דברים אחרים, ולשנות אווירה ממה שהיה כל היום, וזה ממש כיף לשבת בסוף היום ולדבר ולצחוק ולנגן, ולשיר ביחד, ממש כיף.

כמובן שמדי פעם יש פרויקטים גדולים של הש"שינים- הפקות רציניות של חגים שעליהם אנחנו אחראיים ואז יוצא לעבוד הרבה יותר עם שאר הקומונה- שם ראינו את הכוח שלנו בתור קומונה לעבוד ביחד ולעשות עוד למען הכפר.

הכפר מאוד דואג לשפיות הנפשית של הש"שינים. היה לנו מלווה קומונה. פעם בשבוע שיחה מובנית, שבה כל אחד מספר איך הולך בעבודה, ופעם בשבוע שיחה פתוחה, עם שתי עו"סיות והמלווה, על היחסים בקומונה ועל מה קורה בקומונה. פעם בשבוע ערב קומונה שלאחריו בוקר קומונה, שזה רק אנחנו משש בערב עד 12:00 בצהריים ביום שלאחריו, רק אנחנו בכיף, ביחד, בלי לראות חניכים, וזה היה יום שכולם חיכו לו, להיות עם החברים, וקצת להשתחרר וליהנות.

נשמע מאוד רציני הליווי, נשמע אפקטיבי.

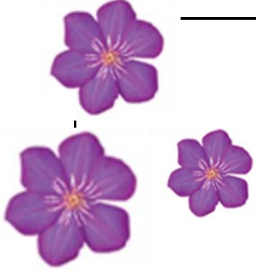
בר : כן למרות שלפעמים זה קשה לדבר. לי היה קשה לדבר בשיחות הפתוחות של הקומונה. היה לנו גם ליווי לכל ביתן. הייתה אתי עוד ש"שינית, ונפגשנו עם עו"סית וראש הצוות שלנו פעם בשבוע, דיברנו על מה קורה בינינו ואיך אנחנו מרגישות מול הנערות.

יעל : הליווי של הקומונה אצלנו היה "על הפנים", אבל בנוסף לזה היה ליווי פרטני, של עו"סיות שלכל אחת 2-3 ביתנים. פעם בשבועיים פגישה של שעה אתה, עם העו"סית שלי, **גומא**, שהייתה מדהימה. שעה שמדברים אתה בעיקר על החניכים, כי היא יודעת עליהם הרבה. אז עסקנו בעיקר בהתייעצות בנוגע לחניכות, ולהתנהגות שלהן, אבל אני הייתי מדברת אתה גם על התנהלות מול הצוות בביתן, ומול הצוות הבכיר, והקומונה. מהבחינה הזו כן הייתה לי תמיכה.

התמיכה של הפנימייה בקומונה הייתה קצת צולעת, לוקה בחסר. יש קשיים במגורים בקומונה, כל אחד עם השיגעונות והצרכים שלו, והרבה פעמים רבים ויש צעקות. כל אחד עם העקרונות שלו... עד שפשוט לומדים את הבנאדם, וזה גם היופי.

יעלי, אם התחלת לדבר על זה שהקומונה מהווה לא רק כיף אלא גם קשיים, את יכולה להגיד על עצמך מה למדת על עצמך בחיים המשותפים (גם פה ישנת בנעורים)

יעל : כן, דבר ראשון אתה לומד. יש דברים שמאוד חשובים לי ואני לא נוהגת להתפשר עליהם או לוותר עליהם, ואחד הדברים שלומדים זה, שלכל אחד יש את הנקודות האלה אצלו, אז זה לשני הכיוונים : אחד זה לכבד את האחר, ולדעת מה הדברים שהוא כן אוהב ולא אוהב, ואם יש משהו מסוים שמפריע לו, אז לא לעשות את זה. והשני זה על עצמך -אתה לומד שאם אתה גר עם עוד תשעה אנשים אתה לא יכול לקבל תמיד מה שאתה רוצה, ושלא הכל יהיה בדרך שלך. אתה צריך גם להתפשר, אבל כן לעמוד על שלך בדברים שאתה יודע שאתה לא מוכן לוותר עליהם. למדתי להחליק על דברים, למדתי את זה גם מהעבודה עצמה בפנימייה.

קרה משהו - לא מצא חן בעיני - לא סוף העולם, לא צריך לשבור את הכלים. לומדים לחיות עם עוד אנשים, לומדים שיש אנשים שונים ממך, ואת השוני הזה צריך לקבל, כי אם כולנו היינו אותו הדבר זה היה מאוד משעמם.

בר את חוויית משהו דומה?

בר : אצלנו היה פחות זמן קומונה, אז דברים היו יותר משמעותיים בעבודה מול הנערות, מול הסגל של המדריכים שעבדתי אתם ומול הש"שינית שעבדתי אתה. מבינים שאם יש בעייה עם מישהו צריך לדבר עליה ולא להחליק את זה, וכן כדאי להציף דברים ולדבר עליהם כי זה רק עושה טוב.

קומונה זה משהו חשוב. כשהתחלתי, עדיין לא היה ביתן לנערות, אז הייתה תקופה של חודש וחצי שבה שהינו בקיבוץ יחיעם, רק אני והש"שינית שאתי והבנות, ופגשנו את הקומונה רק פעמיים בשבוע. תקופה לא פשוטה. בתקופה הזאת באמת הבנתי כמה חשובה הקומונה והתמיכה שלה.

אז בעצם הקמתם משהו מהתחלה. את יכולה להגיד על זה משהו?

בר : הגעתי לכפר שלושה חודשים לפני שהנערות שלי הגיעו (בפסח), אז עברתי בין קבוצות, בביתנים, בשכבות השונות, ולמדתי להכיר את הכפר. תקופה מעניינת. כשהן הגיעו עברנו ליחיעם והתנתקתי מהקומונה. זה היה קשה. אבל זה תפקיד שבונים אותו מהתחלה, תפקיד לא כל כך ברור, וקצת שונה מהקונספט של הטיפול בכפר. לאט לאט גיבשנו את סדר היום שלנו.

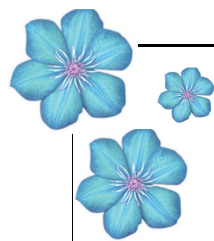
בכל השכבות בכפר יש בנות ובנים, בדר"כ שליש בנות ושני שליש בנים. פתחו את הביתן של הבנות כי ראו שלבנות יותר קשה להחזיק בשיטה של נירים, ובנוסף אלו בנות שלא יכולות להיות בקבוצות מעורבות וזקוקות להגנה. אז עכשיו יש גם קבוצות מעורבות וגם הביתן הנפרד. המטרה של הביתן הנפרד לנערות הוא להכין אותן לנירים - בתהליך של תשעה חודשים שלאחריו אמורות להשתלב בשכבות הרגילות בכפר, בהתאם לגיל שלהן. (כמובן שעם כל הצער ישנן נערות שלא מצליחות לסיים את התהליך ולא יוכלו להגיע לנירים ואז מנסים לשלב אותן במסגרת אחרת).

אולי תגידו על זה משהו, איך היה המגע הזה עם הידיעה הזאת - ההתייחסות הזאת לחלקים בחברה הישראלית שבעצם פה בקיבוץ אנחנו בקושי יודעים עליהם, בוודאי שלא רואים אותם ביום יום. מה המפגש הזה מעורר? מה למדתן?

בר : זה שוק בהתחלה. כשמגיע נער או נערה חדשים לכפר הצוות הטיפולי יודע מה הרקע של הילד ומה הוא עבר בחיים אבל לש"שנים לא מספרים. רוצים שנבוא לנערים בלי דעות קדומות- שנהיה נטו בשבילם בלי מחשבות על איך לפנות אליהם. אז כמעט כל מה שיודעים על נערים זה מסיפורים שהם מספרים, פתאום ילד בכיתה ט' אומר לך שמכיתה ז' הוא מעשן סמים. אני לא אמורה להראות לו שזה משפיע עלי. אומרים לנו פשוט לקבל את זה, אבל זה די שוק. נערה שלי שחיה ברחוב, הסיפורים שהיא סיפרה לי, סיפורים שלא נחשפים אליהם. הכרתי נערים שלא גדלים במקום שאוהבים אותם ומכבדים אותם ומאמינים בהם. לי זה בעיקר גרם להגיד תודה על מה שיש לי פה. להבין שזה בכלל לא מובן מאליו שחייתי בסביבה נורמאלית וששני הורים נורמטיביים ומתפקדים.

לא יודעת אם אעסוק בזה בעתיד היותר רחוק, אבל בצבא דווקא כן. זה גורם לי לרצות להגיע בצבא למקומות היותר קשים שמתעסקים בהם בת"ש כמו חוות השומר או מחו"ה אלון.

יעל : אחת הסיבות שיצאתי לשנת שירות הייתה לראות קצת דברים אחרים. לצאת מהבועה. סה"כ בסביבתנו כולם ילדי שמנת מבית טוב, כסף לא חסר, לומדים, מסיימים י"ב עם תעודת בגרות, המסלול הנורמטיבי שילד אמור להיות בו. ואתה בא לפנימיית ארזים, ובפגישה ראשונה עם ילד הוא נראה לך ילד כמוך, גם אתה היית בגיל שלו, ולאט לאט אתה נחשף להתנהגויות של הילד, ואתה מבין שהסיפור שלו שונה.

כשהגעתי בהתחלה לא רציתי לדעת את העבר של הבנות, רציתי לפתוח דף חלק. כשהייתי נתקלת בבעיה עם מישהי, הייתי מדברת עם גומא העו"סית, ולפי הרקע שהיא הייתה נותנת לי לאותה נערה, אז הייתי מבינה למה היא מתנהגת ככה. אני ממש התחברתי לבנות שלי, ואני ממש אוהבת אותן, ולחשוב שאלה החיים שלהן, זה עצוב. רק להגיד תודה שלפחות יש להן את המסגרת של הפנימייה, אם הן לא בבית אז יש לזה סיבה ועדיף שהן יהיו בפנימייה. לאט לאט גם הם מבינים את זה. בסוף י"ב הם מעריכים, ובתור בוגרים הם אומרים איזה מזל שהייתי בפנימייה ומה היא נתנה לי. אז בשבילי זה היה קשה לשמוע סיפורים, דברים שילדים לא אמורים להתמודד אתם, והם בכל זאת מתמודדים אתם. ולהוסיף את כל הקשיים שיש להם בבי"ס, עם הביתן, ועם המדריכים. צריך להיות במקום שמבין אותם למרות שאתה לא באמת יכול להבין.

בגלל זה אחרי שהשנה הזו נגמרה אני נושמת לרווחה, זהו סיימתי עם הדבר הקשה הזה. בצבא לא אהיה במסגרת כזו שאומרת להם מה לעשות. כמשי"קית ת"ש אהיה שם כדי לפתור להם את הבעיות בפן הכספי, לדאוג שיש להם איפה לישון כשהם יוצאים הביתה. תוך כדי הקורס אבין יותר איזה יחידה אני רוצה.

רוצות להגיד משפט מסכם? במה יצאתן שונות? משהו על עצמכן?

יעל : קודם כל, זו שנה שלא הייתי מוותרת עליה בחיים, אני עדיין לא מסוגלת להבין עד הסוף כמה השנה הזו שינתה אותי, וגרמה לי להתחזק ולהתעצב בתור בנאדם. ושני דברים נוספים : להודות על מה שיש ולקחת דברים בפרופורציה.

אם יש למישהו אופציה לעשות את השנה הזו אז שילך ויעשה אותה, כי אתה לומד כל כך הרבה על אנשים ועל עצמך, יוצאים רק מרווחים מהשנה הזו. גם אם במהלך השנה יש רגעים שאתה חושב למה אני עושה את זה, כל כך קשה, מבזבז את הזמן שלי, בסוף השנה אתה אומר – מזל שעשית את זה, זה אדיר.

בר : אין ספק שעל השנה הזו לא הייתי מוותרת בשום אופן, עם כל הקשיים והתהפוכות. יצא לי לדבר על זה עם חברים מהקומונה שלי, שזו שנה שעוד תהדהד בכל. עם הזמן אבין יותר דברים ואראה באיזו מובנים השנה הזו השפיעה עלי וכמה שהיא חשובה. המפעל הזה, השי"ש, בכלל הוא חשוב. כל הצדדים מרוויחים מזה, גם בני הנוער שיוצאים לשי"ש, הפנימיות וכפרי הנוער מרוויחים מזה, הצבא מרוויח מזה, באמת מפעל מבורך.

את מרגישה שאת אדם אחר ממה שנכנסת?

בר : כן, אני לא יודעת לשים את האצבע על הנקודה בדיוק איפה, אבל כן, מרגישה שזה משנה. השנה הזו משנה. עצם היציאה מהבית, ההתמודדות עם קשיים ודברים שונים שלא נחשפתי עליהם עד עכשיו.

טוב נראה לי שאתן מגיעות לצבא באמת מוכנות, נאחל לכן גיוס מוצלח. רוצות להוסיף משהו?

יעל : תמיכה מהבית נראית כדבר מובן מאלי, אבל זה מאוד חשוב, ובמיוחד אחרי השנה הזו אתה מבין שזה לא מובן מאלי. זה משהו שמאוד הייתי צריכה השנה. הבית זה מקום שאתה חוזר אליו, גם משפחה וגם חברים וזה משהו שמאוד חשוב שיהיה לך. תודה!

השיחה עם בר ויעל גורמת לי התרגשות גדולה. גילוי נאות : יעל היא בתי הצעירה, ואילולא העלון, לא הייתי זוכה לשמוע ממנה את הדברים.

ומותר להודות, אני חשה גם גאווה שאלו הן בנות הקיבוץ שלי, שהן גדלו והתחנכו פה.

מאחלת לבר ויעל שהכלים שהן רכשו במהלך השנה הקשה והמופלאה הזו ילוו אותן ויתמכו בהן ברגעים קשים העתידים לבוא. שיהיה לכן שירות צבאי מעניין, שתצליחו לתרום ולהיתרם, ושתשובו בשלום מכל מקום.

ראיינה : נטע

דצמבר

אברהם תקומי, 83
אברמל'ה לוינסון, 80
שושקה לוינסון, 80
דרורה ברלס, 79

משה לנגשטר, 66
סמדר ירושלמי, 57
זיו גת, 51
עידן ביוקאורל, 44
עמית ויינברג, 44

ילידי החודש

קרן תשבי, 44
אופירה הברי, 43
שי קאופמן, 40
רוית אברהמי, 40
שלומית זוהר, 39
שלומית ברזילי, 39
דורון קורדובה, 37
טל אלמוג, 37
עדי הלפרין, 33
לירון מאיר, 33
טליה מורנל, 33
יודפת פנר, 27
ליאור וינטר, 26

אלה וילנאי, 16
שובל וינטר, 16

עפרי צדפי, 9
עלמה ראובני, 9
הדר ראובני, 9
איתמר ראובני, 9

עופרי אשד, 6
סהר אביגד, 6
מעין אלמוג, 2
אלונה בוזו, 1
רותם גולד, 1

אם השמטנו מישהו -
אנחנו מתנצלים. אנא דווחו
לנו ונתקן.

נובמבר

גיורא הררי, 68
רינה דנה, 66
אילן קובלסקי, 64
ז'אן קלוד שיקלי, 64
מינדי בורץ, 60

סוזן מאור, 59
ארנון לב-ארי, 51
זאב שלמון, 50
אמיתי צור שרון, 45
נורית שלמון, 42
הדס זטורסקי, 40

קרן ויינברג, 38
דקלה רגב, 38
ליהיא בוזו, 37
שמעון טיגט מהרטה, 36
תהילה וינטרוב, 35
ענת רוזנבלום, 35

ניר מורנל, 33
יעלה פנרמן, 30
אייל ירושלמי, 29
יעל יוגב, 29
אור רונן שליידר, 29

שיר ברלס, 28
טל רוזנבלום, 28
אלעד קורדובה, 27
אייל רונן, 25
אורי שלמון, 22

עומר לביא, 16
עמית שר, 12
אלה גרין, 12

יובל רז, 9
יערה רפפורט, 9
ליאם ויין שורר, 8
ארבל ברזילי, 6

מעין אייכלר, 4
תלם אביגד, 4
גלי בוזו, 4
תמר גולד, 3
יעלה לב-ארי, 2
אלעד מורנל, 1

לימודים בנים וחברים תשע"ו

טל רוזנבלום - הנדסאי אדריכלות נוף שנה שנייה - מכללת רופין.

עפרי בארי - קלינאות תקשורת סמסטר אחרון מכללת הדסה בירושלים.

שיר ברלס - לימודי הנדסת חשמל ואלקטרוניקה וחיבה במדעי המחשב - אוני' תל אביב במקביל לעבודה במקצוע.

גל ברלס - תואר שני מנהל עסקים - האוני' הפתוחה.

ליאור וינטר - עיצוב טקסטיל שנה שנייה - מכללת שנקר.

ליאור יוגב - חינוך מיוחד לגיל הרך שנה שנייה - סמינר הקיבוצים.

יעל יוגב - תואר שני בתוכנית למחקר ותרבות הילד - שנה שנייה ואחרונה - אוני' תל-אביב.

קרן צדפי - לימודי דוקטורט בתולדות האומנות - הקריקטורה בעתונות המצרית בין 2 מלחמות העולם - אוני' תל-אביב.

אור שליידר רונן - תואר שני בהתפתחות הילד - אוני' בר-אילן.

נימרוד מדר - תואר ראשון במדעי החברה ויחסים בינלאומיים - האוני' הפתוחה.

נטע בארי - לימודים לתואר ראשון בפסיכולוגיה שנה אחרונה - האוני' הפתוחה.

אמיתי הורביץ - תואר ראשון במדעי המחשב שנה אחרונה - אקדמית תל אביב-יפו.

גל קאליפה - דוקטורט בפקולטה לכימיה חוקרת מינרלים המיוצרים על ידי בעלי-חיים ימיים - מכון ויצמן.

נדב רונן - מנהל עסקים / BA למנהלים שנה אחרונה - מרכז אקדמי רופין.

דור הורביץ - תואר ראשון בהיסטוריה וכלכלה - האוני' הפתוחה.

רז בורנשטיין - תואר ראשון במנהל עסקים שנה אחרונה - אוניברסיטה באמסטרדם.

מיכל קינן-איכלר - תואר שני בעבודה סוציאלית - אוני' תל-אביב.

דן קובלסקי - תואר ראשון במדעי המחשב ומדעי הסביבה - באוני' ירושלים.

שגב לוינסון - מכינה לקראת הנדסה אזרחית - אוני' אריאל.

דפנה וקסלמן (של שגב) - עיצוב טקסטיל שנה ראשונה - מכללת שנקר.

יותם נמר - עיצוב תכשיטים שנה ראשונה - מכללת שנקר.

עייב זנגי - תואר שני בייעוץ חינוכי לגיל הרך - אוני' תל-אביב.

ענבר שקד - לימודי משפטים שנה שנייה - שערי משפט.

עדי הלפרין (בורץ) - לימודי תעודה ניהול מערכות חינוך בלתי פורמליות שנה שנייה - סמינר הקיבוצים.

גל ירון (ליבנה) - תואר ראשון במדעי החברה והרוח עם התמחות בניהול מידע וידע - האוני' הפתוחה ומכללת בית-ברל.

לירון אליה (מאור) - הנחיית קבוצות דינאמיות - סמינר הקיבוצים.

שרית פלג - תואר שני במנהיגות חינוכית - מכללת לוינסקי.

איה כרמיה - טיפול באמצעות בעלי-חיים - בית ברל.

טל שחר (של אורן) - תואר שני במדעי המוח - אוני' בר-אילן.

שלי רוזנבלום - מסיימת תואר ראשון במשאבי אנוש - האוני' הפתוחה.

בהצלחה לכולם, למי שמתחיל, למי שממשיך, ולמי שלקראת סיום !!!

סיימו לימודיהם לאחרונה

עמיחי קורדובה - חינוך גופני, מאמן אתלטיקה ובעל תעודת הוראה.
אפרת וינטר - תואר שני בטיפול באומנויות.
אייל פיינבלט - הנדסאי מים וקרקע.
שלי פיינבלט - תואר שני בהוראת שפות זרות.
גל ברלס - כלכלה ומנהל עסקים.
יפעת דנה - תואר שני בהפרעות בתקשורת.

ברכות למסיימים, שתצליחו לממש את הידע שרכשתם בצורה טובה ומועילה.

בהזדמנות זו נברך את ירון קציר

שזכה השנה בתואר

פרופסור!

כל הכבוד! גאים בך!

חברים המלמדים במוסדות להשכלה גבוהה

עידית ברלס - ביולוגיה וגנטיקה - האונ' הפתוחה
ירון קציר - גיאולוגיה - אונ' בן גוריון
ליאורה גולד - אנטומיה ונירולוגיה - מכון וינגייט
טל אלמוג - מרצה לביוכימיה במכללת תל-אביב יפו

דור צעיר ברכות ועדכונים

כרגיל, הצעירים יוצאים וחוזרים, רואים עולם ומתנסים בהרפתקאות וטיולים ברחבי הגלובוס, וגם חוזרים ומשתלבים במסלולים "ממוסדים".

^ **אלעד קורדובה** חזר מהודו, והשאיר שם את **עמיחי** לעוד קצת זמן.

^ **איה כרמיה** חזרה אף היא מטיול במזרח, כדי להספיק לתחילת הלימודים.

^ **ליאור יוגב** נסעה וחזרה, וממשיכה בלימודים.

^ **ענבר שקד** סיימה את שנת הלימודים הראשונה במשפטים בהצטיינות יתרה, עובדה שמקנה לה מלגה, והיא ממשיכה במרץ לשנה השנייה.

^ **דן קובלסקי** העתיק את מגוריו לירושלים, שם הוא מתחיל את לימודיו באוניברסיטה.

^ **ליאור קולקובסקי** עברה לגור בתל-אביב, תוספת משמעותית ל"קהילה" שלנו שם.

^ **יעל בארי ובר פלג** סיימו שנת שירות בקיץ, וכבר הספיקו להתגייס לצבא. יעל מתוכננת להיות מש"קית ת"ש, ובר תהיה קצינת ת"ש. את ההכשרה הן עוברות בעיר הבה"דים, בתנאים משופרים. שיהיה לכם שירות משמעותי וטוב.

^ **ירדן שיקלי** - סיימה גם את קורס ה"מורות חיילות" בהצטיינות מופתית. גאים בך - בני המשפחה וכל הקיבוץ. המשך שירות משמעותי ומהנה כמורה חיילת.

^ **אלה רפפורט** השתחררה מצה"ל לאחר שירות קבע כקצינה. מאחלים לך כניסה מהירה ושמחה לחיים האזרחיים.

^ **ליאור מזר** המריאה אל מעבר לאוקיינוס, עובדת כאו-פר אצל משפחה יהודיה בארה"ב. הצלחה רבה!

מוסרת, מעדכנת ומברכת: **מרים שקד**

וזאת לעדות... מזל טוב לזוגות שבאו בברית הנישואין

ליטל ונרי לנצ'נר

ברכות חמות ולבביות למשפחות לנצ'נר-הורביץ.

שי ואדר אברוצקי

מזל טוב והרבה נחת ללנצ'ו הסבתא הגאה, וכמובן לורד ורונו, טל ועדי.

מי ייתן ותרוו נחת מן הדור הצעיר.

בתינו הומים...

מזל טוב להולדת התינוקת

עמרי - בן בכור לאור ונדב רונו, נכד לחלי ז"ל ועמיר

טל - בן רביעי לאביב והילארי, נכד לעירית ותלי קולקובסקי

תמר - בת בכורה לסמדר ואורי אביו, נכדה לעירית ותלי קולקובסקי.

קרני - בן שני למורן ויגאל קוטלר, נכד לתרצה וויצמן זנגי

מאחלים לכם הרבה שמחה בגידול הקטנטנים, בריאות טובה והמון אהבה,

מבית ניר-אליהו

*...המשיכו להסתופף בחצר זיכרונותיכם,
אהבות ראשונות ילון דרכיכם,
מתוקות מדבש, נופת צופים,
השתדלו ללפק כל עוד יכולים...*

*...כולנו נפאסיט, ומצפית לברכה,
לקראת השנה הבאה לטובה,
ממה נברק?? חבורה יקרה,
אט לא, בבריאות שלמה ותקינה!!!*

*...אנחנו אתכם לצדף לא רוצים,
נמשיק להיצימד עוד ועוד בחיים,
היה לנו טוב, ויהיה לנו עוד,
יחד התחלנו ונמשיק ככה עוד...*

*...מצדף החיים מלמן אירוצים,
של הכוס המלאה, והריקה לפרקים,
היאון והאוסר לציתים מתחלפים,
וכך משתנים וצוברים הימים...*

*נמלוד הכוסות ונישא הברכות, לחיי
השנים הטובות הבאות,
יחד נלכה כעת חיה, להרים יחד
את הכוס הבאה...*

*...אק אט נצפה במבט לאחור,
נראה שלא הכל קודר ואחור,
צעינו, פעלנו, וחשוב שנלכו,
מעבר לחוק מצוי אט האור...*

ברכה שנישאה בהתכנסות הגמלאים והגיעה מפיני
טוכמכר, קצת אחרי הסגירה של הגיליון הקודם.
אז בשביל ברכות - אף פעם לא מאוחר.

*...תרכיזו חיוכים, הם מרחיקים מחלמות,
נחוק ושמה מטיחים החלמות,
קצת צעדות, בליווי של תרופות,
יוסיפו שנים וכנראה אט רבות...*

פסטיבל חברה'ה - זמן סיכום

חברות וחברים יקרים,

ביום שני 12/10 אחר הצהריים התקיים פסטיבל חברה'ה בקיבוץ. השתתפו בו כ-20 חברים ותיקים וכ-55 אורחים מישובי המועצה: מאייל, רמת הכובש, חגור, כפר סירקין ועוד וכן כמה אורחים מישובים מרוחקים יותר.

כל אורח זכה לקבלת פנים חמה בבית הקפה, השתתף באחת מתוך שלוש סדנאות, בארוחת ערב ובשירה בציבור. רובם נהנו מאוד והודו לנו על האירוח.

תודה גדולה לכל חבר וחברה שנתנו יד להצלחת האירוע. תכננתי לכתוב את כל השמות אך הפחד מלפספס ניצח, מאחר שהיו כה רבים שהשתתפו ועזרו. המעורבות והנתינה היו מעבר לכל הציפיות, העושים במלאכה היו מכל שכבות הגיל ובמגוון משימות, קטנות כגדולות.

היו שטלפנו להזמין אורחים, שהכינו עוגות, שתכננו את האירוע, שעשו נפשות במועצה ובמפגשים של חברים מישובים שונים, שדאגו לפרסם את הפסטיבל באזור ומחוצה לו, שהכינו קפה, שעיצבו את החומרים, שהסיעו אורחים מבתיהם או החזירו, שסדרו את חדר האוכל לפני האירוע ואחריו, שאפו עוגיות וקישטו אותן, היו שהעמיסו ציוד, פרקו ציוד, היו שעמדו בשער הקיבוץ וכוונו את הבאים, שקבלו את פני האורחים וכוונו אותם מהחניה אל מתחם האירוע, היו שעמלו בעמדת ההרשמה, היו שמלצרו והיו שהעבירו סדנאות, היו אחראי מתחמים וכאלו שעזרו לארגן ולסדר את המתחמים, היו שמכרו כרטיסים והיו שדברו עם מתעניינים, היו שהכינו שלטים והיו שתלו אותם, היו שהגישו בחדר האוכל ואלו שפינו, היו שהכינו עציצים, היו שקישטו את מתחם בית הקפה, את הקלנועית ששימשה להסעת אורחים שהתקשו ללכת, את שולחנות חדר האוכל, היו שהאירו את השבילים בנרות עם רדת החשיכה, היו שצילמו ותיעדו והיו כאלו שרשמו את הוריהם.

כל המשתתפים יחד, הצטרפו לעשייה משותפת שהביאה לקיומו של הפסטיבל, שהיה מושקע, מאורגן ומהנה לאורחים ולמתנדבים גם יחד.

תודה מיוחדת לצוות היוזם - **דור, עמרי, לירז, עטרה, סמדר ברמן, עוזי, רווית, לנצ'ו, רון עציוני, אייל רונן, מיכל קינן-אייכלר.**

תודה ענקית ל**ליזה ושירז** על העבודה המאומצת, ל**עדי**, לילדי **כחל** שהכינו עציצים וילדי **עורבני ונקר** שכיוונו את החונים, ל**חנה קובלסקי, לרפי קורדובה ולגוץ**, על התמיכה והאמונה בפרויקט.

מטרתו הראשונה של הפסטיבל - להיות אירוע שמזמין את כל חברי הקיבוץ, מכל שכבות הגיל, לעשייה משותפת שמכוונת לקהל חיצוני - הושגה מעל ומעבר לציפיות.

מטרתו השנייה - להזמין קהל מבחוץ, שיהנה ממה שיש לנו להציע, הושגה בצורה צנועה. מי שהגיע, נהנה מאד.

הועלו לאתר התמונות היפיפיות שצולמו ע"י **יונה, עמיקם וקרן בר שיקלי**. באהבה גדולה, **עירד**.

בשעה טובה נחנך חדר מוסיקה המשלב אולפן
הקלטות מקצועי עם מקום ללימוד נגינה.
בהצלחה למרסיאל ולכולנו - כפי שכבר כתב
סטיבי וונדר האחד והיחיד:

Music is a world within itself
With a language we all understand

STUDIO 93

!!! מוסיקה בקצב אחר !!!

בקיבוץ ניר אליהו, מקום שקט וירוק, נפתח חדר מוסיקה ואולפן הקלטות
במקום ניתן:
ללמוד תופים / תופים אפריקאים / כלי הקשה, בס, גיטרה ועוד.
עם מורים בעלי ניסיון ומוסיקאים מהשורה הראשונה.

בנוסף, אם חלמתם להוציא סינגל לרדיו, אלבום שלם, או אפילו שיר מתנה לקרוב משפחה / חבר לצורך אירוע
משפחתי? זה המקום, ההקלטות מבוצעות על ידי טכנאי קול מנוסה, בעל תקליטי פלטינה חהב מהאומנים
המובילים בארץ.

לתיאום הקלטות, לימודים, מוסיקה ופרטים נוספים
מרסיאל בוחסירה
050-7897715

studiobm93@gmail.com

